

Η Κυρία Θεοτόκος και οι Παρακλητικοί Κανόνες (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η εορτή αυτή της Παναγίας στην αρχή ήταν κινητή, αλλά στη συνέχεια, με εντολή του Αυτοκράτορα Μαυρίκιου καθιερώθηκε να τελείται στις 15 Αυγούστου.

Σήμερα, της εορτής προηγείται κατανυκτική περίοδος δύο εβδομάδων, κατά τις οποίες τα απογεύματα εμείς οι Χριστιανοί συναγόμαστε στις εκκλησίες, προκειμένου να ψάλλουμε τον Παρακλητικό Κανόνα προς την Υπεραγία Θεοτόκο.

Προστρέχουμε στην Παναγία, και ψάλλουμε τις Παρακλήσεις, γιατί πιστεύουμε ακράδαντα, μαζί με τον ποιητή της Παρακλήσεως, ότι «ουδείς προστρέχων επι σοι κατησχημένος από σου εκπορεύεται Παρθένε Θεοτόκε, αλλά αιτείται τη χάριν και λαμβάνει το δώρημα προς το συμφέρον της αιτήσεως». Η εμπειρία μας από τις απειράριθμες ευεργεσίες που δεχτήκαμε από την Κυρία των Ουρανών δεν μας επιτρέπει να σιωπήσουμε• «ου σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε, τα δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι• ειμή γαρ συ προϊστάσο πρεσβεύουσα, τις ημάς ερρύσατο εκ

τοσούτων κινδύνων; Ουκ αποστῶμεν, Δέσποινα, εκ σου• σους γαρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών». «Ου κρύπτω σου τον βυθόν του ελέους και την βρύσιν των απείρων θαυμάτων...αλλά απάσιν ομολογώ και βοώ και κηρύττω και φθέγγομαι».

Ομολογούμε έμπροσθεν της Κυρίας Θεοτόκου την αμαρτωλότητά μας, εκφράζουμε προς Αυτήν την κραυγή αγωνίας, τον ψυχικό και σωματικό μας πόνο και τη θλίψη, που μας κάνουν να αισθανόμαστε πως «η ζωή μας τω Άδη προσήγγισε». Βεβαίως, όμως, δεν απελπιζόμαστε και δεν μοιρολογούμε, ως οι μη έχοντες ελπίδα, αλλά εκ βάθους καρδιάς ψάλλουμε «χαράς μου την καρδίαν πλήρωσον Παρθένε... της αμαρτίας την λύπη εξαφανίσασα». Εναποθέτουμε όλες μας τις ελπίδες σε Αυτή, γιατί γνωρίζουμε, εκ πείρας, ότι πραγματικά είναι φιλεύσπλαχνη και ότι ως Μητέρα του Θεού είναι πηγή ελέους, το μόνο καταφύγιο του κόσμου και «μεσιτεία προς τον Ποιητή αμετάθετος». Επιπλέον, την παρακαλούμε να κυβερνήσει τη ζωή μας, και ως «άρρηκτον τείχος και προστασία» και «φρουρά ασφαλεστάτη» που είναι να μας διαφυλάξει από «των δαιμόνων τα τοξεύματα», που μας περικυκλώνουν, και τα οποία δεν μπορούμε από μόνοι μας να αντιμετωπίσουμε. Έτσι εμείς οι Χριστιανοί ζούμε αληθινά το Πάσχα του καλοκαιριού.

Τις μέρες αυτές, λοιπόν, ψάλλονται εναλλάξ μέχρι και το απόγευμα της 13ης Αυγούστου, εκτός των Εσπερινών των Σαββάτων και της Εορτής της Μεταμορφώσεως του Κυρίου, ο Μικρός Παρακλητικός Κανόνας, που είναι έργο-ποίημα ενός υμνογράφου με το όνομα Θεοστήρικτος Μοναχός, κατά κόσμο Θεοφάνης, και ο Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας, που είναι ποίημα του Θεοδώρου Β΄ του Λασκάρεως, Αυτοκράτορα της Νικαίας, ο οποίος έζησε τον 13ο αιώνα.

Για τον υμνογράφο του Μικρού Παρακλητικού, μοναχό Θεοστήρικτο, δεν έχουμε άλλα στοιχεία ταυτότητας. Για τον ποιητή του Μεγάλου Παρακλητικού Κανόνα, Θεόδωρο Β΄ γνωρίζουμε πως ήταν παιδί του Αγίου Ιωάννη Βατάτζη και της Ειρήνης Λάσκαρη. Αναφέρεται ότι ο Αυτοκράτορας Θεόδωρος είχε μία πάθηση, η οποία του προκαλούσε βαριά κατάθλιψη, και από την οποία προσευχόταν να απαλλαγεί. Μάλιστα, φαίνεται ότι κάποτε είχε παραμελήσει τον πνευματικό του αγώνα, γι' αυτό και επαναλάμβανε συνεχώς τη φράση «εγκατέλιπόν σε Χριστέ». Οι προσευχές του, λοιπόν, έλαβαν τη μορφή Παρακλήσεως προς την Παναγία όταν γνώρισε τη Βασίλισσα της Ηπείρου, Αγία Θεοδώρα, η οποία ευλαβείτο πολύ την Θεοτόκο.

Απ' αυτήν έμαθε στις δύσκολες στιγμές, και ιδίως όταν τον κατέβαλλε η θλίψη, να απευθύνεται προς την Παναγία και να την παρακαλεί να του καταπραΰνει το άλγος και να του μεταδώσει τη θεία χαρά και παρηγοριά. Στον Παρακλητικό αυτό Κανόνα «διεκτραγωδούνται τα παθήματα και τα βάσανα μιας ψυχής..., όπου εις

βασιλεύς Έλλην, διωγμένος, πολεμημένος, στενοχωρημένος, από Λατίνους και Άραβας και τους ιδικούς του, διεκτραγωδεί προς την Παναγία τους ιδίους πόνους του, και τους διωγμούς, όσους υπέφεραν από τα στίφη των βαρβάρων, τα οποία ονομάζει «νέφη»», σημειώνει ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης. Η Παράκληση του Θεοδώρου Β΄ διαδόθηκε στις Ιερές Μονές της περιοχής, όπου καταρτίστηκε ως ακολουθία, και από εκεί εξαπλώθηκε σε όλο το Βυζάντιο ως ο Μέγας Παρακλητικός Κανόνας.

Η εναλλακτική τέλεση των δύο ιερών Παρακλήσεων οφείλεται, μάλλον, στις ιστορικές συγκυρίες που σημάδεψαν το Βυζάντιο το έτος 1261. Εκείνη τη χρονιά, λοιπόν, επί Αυτοκρατορίας του Μιχαήλ Η΄ Παλαιολόγου, έγινε ανακατάληψη της Βασιλεύουσας χωρίς αιματοχυσίες και το γεγονός αυτό αποδόθηκε στην θαυματουργική παρέμβαση της Θεοτόκου. Τότε, ο Μιχαήλ θέλησε να εισέλθει στην Πόλη εν πομπή και να αναπέμψει ευχαριστίες προς την Παναγία. Ωστόσο, επειδή εκείνη την περίοδο ψαλλόταν στις εκκλησίες ο Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας του Θεοδώρου Β΄, έπρεπε να εξεβρεθεί μία ενδιάμεση λύση. Τότε προτάθηκε να χρησιμοποιείται και ο αρχαιότερος Μικρός Παρακλητικός Κανόνας προς την Υπεραγία Θεοτόκο. Από τότε, λοιπόν, η χρήση του Μεγάλου Παρακλητικού Κανόνα γίνεται μόνο κατά την Νηστεία του Δεκαπενταγούστου.

Η τέλεση, λοιπόν, των Παρακλητικών Κανόνων, που, σημειωτέον, εντάσσεται μεταξύ των δύο μεγάλων εορτών της Εκκλησίας, της Αναστάσεως και των Χριστουγέννων, γίνεται προκειμένου να αναπέμψουμε δεήσεις και ικεσίες προς την Παναγία, την μόνη μας μεσίτρια προς τον Φιλάνθρωπο Θεό, ώστε να μας δοθεί έλεος και δύναμη να ανεβούμε το Γολγοθά μας, όπου και βιώνεται η ανείπωτη Χαρά της Αναστάσεως. Γιατί η Ανάσταση δεν υπάρχει πέρα από τον Σταυρό, αλλά χαρίζεται εκεί πάνω, στον Σταυρό.

Ας αποδώσουμε τις πρέπουσες τιμές και ας παρακαλέσουμε, λοιπόν, και εμείς, όπως ο σπουδαιότατος κήρυκας Ηλίας Μηνιάτης (1669-1714) την Κυρία Θεοτόκο: «Κεχαριτωμένη, Δεδοξασμένη, Παντάνασσα, από την άφθονον εκείνην ηλιοβολίαν του θείου φωτός οπού χαίρεσαι, παρισταμένη εκ δεξιών του μονογενούς σου Υιού, πέμψον εδώ κάτω και εις ημάς τους ευλαβείς δούλους σου μίαν μακαρίαν ακτίνα, οπού να είναι και φως εις τον εσκοτισμένον μας νουν και φλόγα εις την ψυχραμένην μας θέλησιν, διά να βλέπωμεν να περιπατούμεν σπουδαίοι εις την οδόν των θείων δικαιωμάτων. Ημείς, μετά Θεόν, εις εσέ του Θεού την Μητέρα και Μητέρα ημών έχομεν την ελπίδα της σωτηρίας μας• από σε ελπίζομεν τας νίκας της γαληνοτάτης Αυθεντίας, τα τρόπαια των Ευσεβών Βασιλέων• την στερέωσιν της Εκκλησίας• την αντίληψιν του Ορθοδόξου γένους• την σκέπην της ευλαβούς του ταύτης πολιτείας, οπού είναι αφιερωμένη εις την άμαχόν σου βοήθειαν.

Ναι, Παναγία Παρθένε, ναι, Μαρία, όνομα οπού είναι η χαρά, η παρηγορία, το καύχημα των Χριστιανών• δέξου την νηστεϊαν και παράκλησιν των αγίων τούτων ημερών, οπού εκάμαμε εις τιμήν σου, ως θυμίαμα ευπρόσδεκτον• και αξίωσόν μας, καθώς εδώ εις την Εκκλησίαν ευλαβώς ασπαζόμεθα την αγίαν και θαυματουργόν ταύτην εικόνα, έτζι και εκεί εις τον Παράδεισον να ιδούμεν αυτό το μακάριόν σου πρόσωπον, το οποίον να προσκυνούμεν συν τω Πατρί και τω Υιώ και τω αγίω Πνεύματι, εις τους απεράντους αιώνας. Αμήν».

Πηγή: Ιστότοπος της Εκκλησίας της Κύπρου (www.churchofcyprus.org.cy)